

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Marií Plavcovou, CSc. jako samosoudkyní ve věci

žalobců: A) **XXX**, nar. XXX, XXX,
                          XXX
                          B) **XXX**, nar. XXX, XXX, XXX
oba zast.:   Mgr. Lukáš Slanina, advokát, Komenského 266/3, 500 03 Hradec Králové
proti
žalované: **XXX**, nar. XXX, XXX
zast.:   Mgr. Jan Mrázek, advokát, Lipanská 4, 130 00 Praha 3

žaloba na ochranu osobnosti,

t a k t o :

- I. **Žalovaná je povinna uveřejnit na své náklady inzerát v Pardubickém deníku se zněním omluvy, kterou je povinna též zaslat k rukám obou žalobců, ve znění: „Tím, že jsem odmítla sdělit panu XXX a paní XXX, dětem zemřelého XXX, datum a místo konání pohřbu jejich otce, jsem neoprávněně zasáhla do jejich osobnostních práv. Za své jednání, jež bylo navíc v hrubém rozporu s dobrými mravy, se tímto omlouvám.“. Zadat znění inzerátu je žalovaná povinna do 15 dnů od právní moci rozsudku.**
- II. **Žalovaná je povinna do 15 dnů od právní moci rozsudku zaplatit oběma žalobcům k rukám jejich advokáta Mgr. Lukáše Slaniny nemajetkovou újmu ve výši každému po 50.000 Kč.**

- III. Žalovaná je povinna nahradit žalobcům, oprávněným společně a nerozdílně, k rukám jejich advokáta Mgr. Lukáše Slaniny do tří dnů od právní moci rozsudku náklady řízení ve výši 49.970,20 Kč.**
- IV. Žalovaná je povinna nahradit České republice na účet Okresního soudu v Pardubicích náklady ve výši 1.481 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci jsou zletilými dětmi XXX, nar. XXX. Ten byl manželem žalované. Dne XXX spáchal v Praze sebevraždu. Žalovaná jako jeho manželka byla ze zákona jediná oprávněná k vypravění pohřbu. Pohřeb vypravila, avšak žalobce o datu konání neinformovala a neinformovala je ani o datu rozptýlu jeho popela, ač žalobci měli o tyto informace zájem. Žalobci proto požadovali písemnou omluvu a náhradu nemajetkové újmy tak, jak je vymezeno ve výroku I. a II. rozsudku. Finanční plnění nepožadovali na žalované proto, aby se obohatili, ale jen proto, aby si žalovaná uvědomila, jak jim ublížila.

Žalovaná požadovala žalobu zamítnout, protože si její zesnulý manžel výslovně přál, aby byl pohřeb jen v nejužším kruhu rodinném, což splnila. Byli to žalobci, kteří jí výslovně sdělili, že si její účast na tomto pohřbu nepřejí.

Soud měl postaveno na jisto z nesporných důkazů:

Žalobci jsou zletilými dětmi XXX, nar. XXX. Jejich matka zemřela, když byly ještě malé, jejich otec je vychovával sám. Poté navázal v roce 1999 známost s žalovanou, s kterou se oženil a narodila se jim dcera XXX. Dne 26.1.2015 byl hospitalizován na Neurologické klinice Nemocnice Pardubického kraje, a.s. Z nemocnice byl propuštěn 9.2.2015, odjel po dohodě s žalovanou k žalobkyni B), protože žalovaná v té době byla nemocná a užívala antibiotika. Jezdil do Pardubic, žalovanou však nenavštívil. Udělil dne 27.3.2015 plnou moc advokátu Mgr. Tomáši Kocourkovi, který písemně žalované sdělil, že její manžel podá k soudu návrh na rozvod manželství. Zesnulý v době, kdy byl u žalobkyně B), vybral z účtu větší množství peněz, prodal akcie, nechal si vyplatit penzijní pojištění a vypověděl pojistnou smlouvu. Dne 26.3.2015 zrušil závět' ze dne 21.3.2007, kterou tehdy odkázal XXX. Dne XXX spáchal v Praze sebevraždu. O smrti informovala žalovanou bezprostředně telefonicky žalobkyně B). Poté žalovaná obdržela SMS zprávu od žalobce A), jejímž obsahem bylo sdělení, že vypraví pohřeb, na kterém ona nebude vítána. Žalovaná uspořádala soukromý pohřeb, o jehož konání neinformovala ani žalobce a ani sourozence zesnulého. Poté nechala vyhotovit smuteční oznámení, jehož obsahem bylo oznámení „všem přátelům a známým“, že rozloučení se zesnulým XXX proběhlo v pardubickém krematoriu po soukromém obřadu. Jménem pozůstalých byla uvedena XXX, manželka. Na smutečním oznámení byl dále text: „Ty jsi první muž, který se zapsal do mého srdce a tam už navždy zůstaneš. XXX, dcera“. Žalobci spolu se sourozenci zesnulého uspořádali v kostele XXX zádušní mši za XXX, které se zúčastnili nejen oni, ale ještě velké množství známých zesnulého. Žalovaná s dcerou pozvané nebyly.

Sdělením podniku Služby města Pardubic a.s. měl soud zjištěno, že by osobám odlišným od objednatele pohřbu označeného jako neveřejný termín jeho konání nesdělili.

Sebevraždu zesnulého šetřila Policie České republiky, Obvodní oddělení policie Praha IV. pod č. j. KRPA-325404-39/TC-2015-001471 se závěrem, že podezření z trestného činu

není na místě; Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 10 zamítlo stížnost XXX jako nedůvodnou. Z jeho usnesení č.j. 2 NZ 3157/2015-17 bylo zjištěno, že ve věci bylo vyslechnuto 15 svědků, kteří vypovídali zejména o okolnostech soužití zemřelého s manželkou XXX, ev. k soužití s ostatními příbuznými. Z těchto výpovědí vesměs vyplynulo, že manželství zemřelého s jeho ženou nebylo pro zemřelého šťastné a uvažoval o rozvodu, nicméně nelze z této skutečnosti dovodit, že jej manželka jakýmkoliv způsobem pohnala k sebevraždě či mu k sebevraždě pomohla.

Žalobci vypověděli, že se se zesnulým otcem setkávali tajně, neboť žalovaná setkávání nepřála, a otec o ně nechtěl přijít. Dala manželovi jasně najevo, že buď ona nebo oni. Vřelý byl vztah i mezi ním a jeho sourozenci, setkávali se pravidelně, každoročně se konal sjezd XXX, na který jezdili i partneři a děti. Maximálně dvakrát se ho zúčastnila žalovaná, pak již nepřijela. Žalovaná ho izolovala od přátel, od sourozenců i od nich. Setkávali se proto na jeho pracovišti a na XXX. Žalobce uvedl, že žije v XXX, s otcem se setkával vždy, když přijel do Čech. Žalovaná o těchto setkáních nevěděla a on si to nepřál, aby neměl doma zle. Pro oba žalobce byla smrt šokující, a celé to rozjitřil fakt, že se s otcem nemohli rozloučit na pohřbu. S žalovanou se snažili domluvit o pohřbu; ten chtěli sami uspořádat, což žalované nabídli s tím, že na něm nebude vítána. Od žalované, která jediná ho mohla dle zákona vypravit, chtěli vědět, kdy se bude konat, ona jim to nesdělila, neřekla jim ani, kdy a kde bude rozptýlen, přestože si to přáli vědět. Pohřební služba jim termín obřadu nesdělila s odůvodněním, že je tajný.

Žalovaná prokazovala fotografiemi, korespondencí a svědeckými výpověďmi svých příbuzných a známé XXX, že její vztah se zesnulým byl vztahem plným vzájemného porozumění a lásky. Konstatovala, že ji žalobci nepřijali, neměli ji rádi, a neměli ji rádi ani sourozenci jejího zesnulého manžela. Pohřeb uspořádala dle přání zesnulého jen v rodinném kruhu, zúčastnili se ho její blízcí příbuzní. Žalobce a sourozence zesnulého na pohřeb nepozvala. Ten zorganizovala jako neveřejný až za tři týdny po skonu manžela, aby se s ní mohli o pohřbu dohodnout. Vyvracela jejich tvrzení, že její vztah se zesnulým byl založen jen pro finanční zajištění. Tvrdila, že jejich vztah byl ideální, oba měli zájem o blaho své dcery. Oznámení o úmyslu jejího manžela se s ní rozvádět pro ni bylo neočekávanou skutečností. Ke svým tvrzením doložila množství fotografií, SMS zpráv a trvala na výsledku pracovnice sociální péče ochrany dětí XXX.

Soud se zaměřil na zjišťování vztahu žalobců, sourozenců a kamarádů k zesnulému, vztahu žalované k zesnulému a vztahů mezi žalobci a sourozenci zesnulého a žalované, a dále vztahu mezi zesnulým a žalovanou.

Účastnickými výpověďmi obou žalobců a svědeckými výpověďmi všech pěti sourozenců zesnulého (XXX, XXX, XXX, XXX, XXX) měl prokázáno, že se se zesnulým pravidelně setkávali na srazech XXX, při návštěvách v Pardubicích a telefonovali si s ním. Žalovaná se na srazy po narození dcery v minulosti asi dvakrát dostavila, pak tam přestala jezdit. Na posledním srazu 29.5.2015 jim zesnulý sdělil, že se chce rozvádět.

Svědeckými výpověďmi pěti sourozenců zesnulého měl soud prokázáno, že se jim zesnulý svěřoval, že jeho vztah s žalovanou není dobrý, chtěl se delší dobu rozvádět, ale s ohledem na dceru XXX tak neučinil. Pravidelně se všichni sourozenci s rodinami setkávali na srazech. XXX uvedla, že měl její zesnulý bratr konflikt s žalovanou před několika lety, protože jí vadilo, že odjel se synem do XXX. Tuto skutečnost potvrdila ve svědecké výpovědi i XXX, na jejímž výsledku trvala žalovaná, potvrdil ji i kamarád zesnulého XXX. Z jeho výpovědi soud shledal, že zesnulý byl v manželství zprvu spokojený, pak si začal stěžovat, že to neklape a on setrvává v manželství jen s ohledem na dceru. Negativní vztah k žalované

vyvrcholil v souvislosti s oslavou jeho 60. narozenin, kdy proti vůli žalované odjel se synem do XXX. Po návratu to doma neklapalo, takže dvě noci spal ve firmě. Naposledy se zesnulým hovořil tři dny před jeho smrtí. On se mu svěřil, že půjde k psychiatrovi a chce se definitivně rozvést. Byl účasten telefonického hovoru žalobců s žalovanou ohledně pohřbu, hovor byl s hlasitým odposlechem, slyšeli ho i pánové XXX a XXX. Žalovaná sdělila, že dá o pohřbu včas vědět. Žalované také svědek XXX sděloval výslovné přání zesnulého, že by si přál, aby se pohřbu zúčastnili i děti z prvního manželství a sourozenci. Žalované sdělil, že by si přál, aby se alespoň na pohřbu všichni rozloučili nejen se zesnulým, ale i mezi sebou, což se mu nepodařilo. Žalovaná mu přeposlala SMS zprávu od žalobců, že na pohřbu nebude vítána.

Nespokojenost zesnulého v manželství s žalovanou měl soud prokázán i svědeckými výpověďmi kamaráda XXX a podřízeného zaměstnance zesnulého XXX. XXX soudu sdělil, že se mu krátce před smrtí zesnulý svěřil, že je doma nešťastný. XXX uvedl, že si mu zesnulý stěžoval již zkraje po narození dcerky na vztah s žalovanou. Naposledy se s ním setkal v Praze v květnu před jeho smrtí, kdy si mu zesnulý povzdechl „s kým jsem to já patnáct let žil“.

Žalovaná v účastnické výpovědi popírala, že by s manželem měli konflikty, doložila velké množství nedatovaných fotografií a písemná sdělení jejich dcery XXX XXX otci, kterými deklarovala, že vztah mezi nimi a zesnulým byl v době pořízení fotografií ideální. Připustila však, že se dozvěděla od jeho advokáta, že se s ní chce rozvádět.

Svědkyně XXX, matka žalované bydlící ve stejném domě jako žalovaná, XXX, sestřenice žalované bydlící ve vedlejší domě, a teta žalované XXX, též bydlící v sousedním domě, shodně popíraly rozkol ve vztazích mezi žalovanou a manželem. Podstatným pro spor však soud shledal vyjádření svědkyně XXX, že ví z vlastní zkušenosti, že zesnulý byl slušný, klidný a vyrovnaný člověk. Nikdy nezažila, že by na někoho zvýšil hlas nebo jednal impulzivně. O tom, že se chtěl zesnulý s žalovanou rozvádět, nevěděl ani bratr žalované XXX, jak uvedl ve své svědecké výpovědi.

Ve svědecké výpovědi nezl. dcera žalované XXX uvedla, že měla s otcem kladný vztah, poskytoval jí vše, co chtěla, říkal, že je skromná. Při pobytu v Praze jí nebral telefon, manžel B) žalobkyně jí sdělil, že nemá právo tatínka obtěžovat, že ho chce zabít. Vyhledala pomoc Orgánu péče o dítě (dále jen OSPOD), protože si přála kontakt s otcem, a to se podařilo. Pak za ní otec přijel dvakrát do Pardubic, poprvé, když šla do školy, podruhé, když šla ze školy. Při té příležitosti se ho jenom ptala, proč se chce rozvádět. Chtěl, aby za ním přijela do Prahy s tím, že když nepřijede, tak jí nebude dávat žádné peníze. Do Prahy nejela proto, že se nechtěla setkat s XXX (tj. žalobkyní a jejím manželem).

Ve svědecké výpovědi XXX uvedla, že se s žalovanou a zesnulým setkala poprvé jako kolizní opatrovnice nezl. XXX, když schvalovala její úkon přijetí daru – bytu na XXX v roce 2012. Dobře si pamatovala, že se manželé XXX tehdy k sobě velmi hezky chovali. V únoru 2015 ji navštívila žalovaná. Tvrdila, že rodina XXX zabraňuje setkání otce s dcerou. Žalobkyně B) jí sdělila, že kontaktu nebrání, ale žádá ohled na zdravotní stav otce. Pak telefonoval žalobčin manžel a vytkl jí, že zasahují do rekonvalescence zesnulého; ten měl od dcery již 26 telefonů. Ona sama jednala se zesnulým -otcem nezletilý, sdělil jí, že má dceru rád, ale nechce se s ní setkat v Pardubicích, ale v Praze, a zajistí tam i její odvoz. Oznamil jí, že se nechce setkat s žalovanou. Ta ji poté navštívila s tím, že dcera trpí, neboť volá bezúspěšně tatínkovi. Klinický psycholog doporučil styk nezletilý s otcem s ohledem na jeho zdravotní a psychický stav v Praze, nikoliv v Pardubicích. Nezletilá se s otcem u XXX setkat nechtěla. Zesnulý svědkyni výslovně sdělil, že není schopen v současnosti jednat ohledně nezletilý s manželkou, neboť je to pro něho velmi stresující a neprospívá to jeho

rekonvalescenci. Pak se otec s nezletilou na základě jednání s OSPOD setkal dne 30.3.2015 v Pardubicích bez účasti třetích osob. Byl dojat, předal jí dárek, třičtvrtě hodiny se spolu bavili. Žalovaná měla zájem na setkání s manželem, svědkyně jí navrhla mediaci, neboť OSPOD neřeší vztahy mezi manželi. K tomu svědkyni manžel žalované sdělil dne 30.3.2015, že o ní bude uvažovat. Pak jí sdělil telefonicky z Prahy, že je ochoten se na mediaci dostavit s advokátem. Zcela spontánně jí přitom řekl, že rozvod pro něho není náhlým řešením, uvažuje o něm delší dobu, od okamžiku, kdy se vrátil z XXX a mezi ním a manželkou došlo ke konfliktu.

Svěddeckými výpověďmi kamarádek žalované XXX a XXX měl soud prokázáno, že se jim zesnulý se svými rodinnými záležitostmi nesvěřoval, a v zásadě tak nečinila ani žalovaná.

Žalovaná trvala na svědecké výpovědi advokáta JUDr. Františka Derika k tomu, že jí vůbec nezáleželo na penězích zesnulého. Tento důkaz soud neprovedl, neboť předmětem sporu nebylo žádné finanční vypořádání, byla jen řešena nehmotná újma. Soud ze stejných důvodů nevyslechl advokáta Mgr. Tomáše Kocourka, jehož výsledkem žalobci chtěli prokázat, že se zesnulý s žalovanou chtěl rozvést již několik let před tím, než jí to bylo sděleno.

Soud věc rozhodl dle občanského zákoníku č. 89/2012 Sb.

Shledal, že žalovaná byla dle ust. § 114 odst. 1 jediná povolána k rozhodnutí o pohřbu zesnulého („Člověk je oprávněn rozhodnout, jaký má mít pohřeb. Nezanechá-li o tom výslovné rozhodnutí, rozhodne o jeho pohřbu manžel zemřelého, a není-li ho, děti zemřelého; ...“).

Dle ust. § 81

(1) *Chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého.*

(2) *Ochranu požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.*

§ 82

(1) *Člověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.*

(2) *Po smrti člověka se může ochrany jeho osobnosti domáhat kterákoli z osob jemu blízkých.*

§ 2951

(2) *Nemajetková újma se odčiní přiměřeným zadostiučiněním. Zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy.*

§ 2956

Vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.

§ 2957

Způsob a výše přiměřeného zadostiučinění musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohružky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobně závažné

důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala.

Způsob a výše přiměřeného zadostiučinění musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohrůžky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobně závažné důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala.

Dále soud akceptoval ústavní nálezy II. ÚS 517/99, zejména podtržené právní věty. („Právo na ochranu osobního soukromí je právem fyzické osoby rozhodnout podle vlastního uvážení zda, popř. v jakém rozsahu a jakým způsobem mají být skutečnosti jejího osobního soukromí zpřístupněny jiným subjektům a zároveň se bránit (vzepřít) proti neoprávněným zásahům do této sféry ze strany jiných osob. Přílišná akcentace pozitivní složky práva na ochranu soukromého života vede k neadekvátnímu zúžení ochrany pouze na to, aby skutečnosti soukromého života fyzické osoby nebyly bez jejího souhlasu či bez důvodu uznávaného zákonem a tak nebyla narušována integrita vnitřní sféry, která je pro příznivý rozvoj osobnosti nezbytná. Ústavní soud nesdílí toto zúžené pojetí, neboť respektování soukromého života musí zahrnovat do určité míry právo na vytváření a rozvíjení vztahů s dalšími lidskými bytostmi. Součástí soukromého života je též rodinný život zahrnující i vztahy mezi blízkými příbuznými, když k rodinnému životu patří nejen sociální a morální vztahy, ale také zájmy materiální povahy (např. vyživovací povinnost). Respektování takto pojatého rodinného života zahrnuje závazek státu jednat způsobem umožňujícím normální rozvoj těchto vztahů.“)

V souzené věci nutno vyjít z faktu, že zesnulý XXX nepatřil jen žalované a dceři XXX. Měl děti z prvního manželství, ke kterým měl silné citové vazby, neboť je vychovával po smrti své první manželky sám (žalobci bylo v době smrti matky deset let). Silné citové vazby měl i ke svým pěti sourozencům, se kterými byl v pravidelném osobním a telefonickém kontaktu, svěřoval se jim i se svými problémy s žalovanou. Tvrzení žalované o idylickém soužití se zesnulým až do odchodu z nemocnice k žalobkyni do Prahy vyvrátila shodná tvrzení přátel zesnulého a svědecká výpověď sociální pracovnice XXX. Skutečnost, že příbuzní žalované a její známí měli jejich vztah za idylický, plynul z charakteristiky sestřenice žalované XXX – zesnulý byl slušný, klidný a vyrovnaný, nikdy nezažila, že by na někoho zvýšil hlas nebo jednal impulzivně. Zesnulý se jim zřejmě nesvěřoval s manželskými problémy, o nich hovořil s žalobci, sourozenci, svěřoval se kamarádům, sdělil to i XXX. Žalobci byli ochotni pohřeb zorganizovat, proto se žalované ptali, kdy pohřeb bude, zajímali se o termín i u Pohřební služby. Žalovaná jim termín pohřbu a rozptýlu nesdělila, ba dokonce termín pohřbu tajila tím, že pohřeb prohlásila za soukromý. Tak jim znemožnila, aby si ho sami zjistili. Její obrana, že si zesnulý přál pohřeb za přítomnosti jen osob blízkých (což žalobci nesporeovali), a toto jeho přání proto plnila, neobstojí, neboť na pohřeb pozvala své příbuzné, kteří byli pro zesnulého rozhodně osobami méně blízkými než žalobci, tedy jeho děti, a sourozenci. V tištěném smutečním oznámení žalovaná zmínila jen sebe a prohlášení dcery XXX o vztahu k zesnulému otci. Opomenula fakt, že zesnulý měl i další dvě děti a sourozence, kteří mu byli blízcí jako dcera XXX. Žalovaná tak svým postojem zasáhla zásadním způsobem do osobnostních práv žalobců (a i sourozenců zesnulého), že bylo namístě žalobě vyhovět.

Žalované proto uložil jednak uveřejnit písemnou omluvu, jejíž znění je uvedeno ve výroku I. rozsudku, a rovněž i zaplatit požadovanou výši finančního odškodnění, neboť má za

to, že by se nejednalo o dostatečné a účinné odškodnění, jak má na mysli shora citované ustanovení § 2951 odst. 2 občanského zákoníku. Navrhovanou výši soud shledal odpovídající nehmotné újmě, kterou žalobci utrpěli, vzhledem k okolnostem případu a míře zavinění žalované. Za akt zlovůle žalované soud vyhodnotil zejména to, že pohřeb prohlásila za soukromý, a tím znemožnila žalobcům se ho zúčastnit. SMS zpráva od žalobce, že na pohřbu nebude vítána, nemohla být důvodem pro zamlčení termínu jeho konání, ale jen přáním žalobců, které s ohledem na vztah zesnulého k žalované a žalované k nim nebylo nedůvodné. Nelze ani pominout, že akt žalované byl na prvním místě výrazem neúcty k zesnulému. Lhůtu, kterou soud stanovil v délce 15 dnů k vykonání uložené povinnosti, stanovil delší, než je zákonem stanovená lhůta třídní.

Žalobcům, neboť měli úspěch ve věci, soud přiznal dle § 142 odst. 1 OSŘ náklady řízení. Ty činí zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč a dále odměna za právní zastupování dvou osob dle vyhl. č. 177/1996 Sb. Odměna za úkon činí dle § 7 částku 2.500 Kč. Ve věci bylo učiněno celkem 8,5 úkonu (převzetí a příprava zastoupení, sepis předžalobní výzvy (polovina úkonu), sepis žaloby, jednání ve věci dne 17.3.2016, písemné podání k soudu s návrhem důkazů ze dne 1.4.2016, jednání ve věci dne 13.4.2016, které přesáhlo, 5.30 hod, takže náleží odměna za 3 úkony, a jednání ve věci dne 2.6.2016). Dále k úkonům náleží dle § 13 odst. 3 režijní paušál ve výši po 300 Kč (soud za jednání dne 13.4.2016 přiznal toliko jeden režijní paušál). Dále soud přiznal dle § 14 cestovné ke třem jednáním z Hradce Králové do Pardubic a zpět, tj. po 50 km, vozidlem XXX s průměrnou spotřebou benzínu Natural 95 5,8 l/100 km, celkem ve výši 828 Kč. Dále přiznal náhradu za ztrátu času v trvání šesti půlhodin po 100 Kč jízdou z Hradce Králové do Pardubic a zpět. Odměna za zastupování činila pro jednoho účastníka částku 24.778 Kč. Dle § 14a přiznal k odměně 21% DPH, tj. 5.203,40 Kč. Odměna za jednoho účastníka činila 29.981,40 Kč. Advokát zastupoval dva účastníky, proto se odměna za zastupování dvou účastníků (tj. částka 59.962,80 Kč) dle § 12 odst. 4 poníží o 20 %, tj. o 11.992,60 Kč. Celkem činí náklady za právní zastoupení částku 47.970,20 Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem činí náklady řízení částku 49.970,20 Kč.

Soud vyplatil ze státních prostředků svědkovi XXX svědečné ve výši 1.481 Kč. Povinnost jeho náhrady uložil dle § 148 odst. 1 OSŘ neúspěšné žalované. Svědečné má být zaplaceno na účet soudu č. XXX.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení, písemně, dvojmo, prostřednictvím podepsaného soudu, ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích.

Nesplní-li povinná dobrovolně to, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, mohou se oprávnění domáhat výkonu rozhodnutí - exekuce.

V Pardubicích dne 8. června 2016

JUDr. Marie Plavcová, CSc., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Eva Melichárková